

לקו"ש חלק כ"ב צו א'

פיענוח מראי מקומות

ארי' (דאכיל קורבנין) תקיפא רביע על טרפי' . . רברבא רביע על קרבנא (זהר פרשתנו לב, ב) ובלקוטי לוי"צ לשם (ע' ריג)

החסד (וכמו פ"ר דק"ש שהיא חסד ובה שם מ"ב אור הגבורה) ועי' ברמ"ז פ' צו דכ"ח ע"א. זהו שמתחלה נקט תקיפא שהוא גבורא וכאן נקט רברבא שפירושו גדול היינו חסד ובתקיפא נקט טרף שמוכן שטרף הוא מצד גבורה כי פירוש טרף הוא מה שטורף אותו והוא מצד הגבורה וקרבתן שהוא מלשון קירוב הוא מצד חסד ימין וכמא' ימין מקרבת.

4. **יחזקאל א, י.** ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל-הימין לארבעתם ופני-שור מהשמאול לארבעתן ופני-נשר לארבעתן

5. **דה"א כט, יא.** לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההודו כי-כל בשמים ובארץ לך ה' הממלכה והמתנשא לכל לראש:

6. **סוטה מז, א.** תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידיו ולא כיהושע בן פרחיה שדחפו לישו הנוצרי מתלמידיו בשתי ידיו **סנהדרין קז, ב.** תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידים [ולא כרבי יהושע בן פרחיה שדחפו ליש"ו בשתי ידים]

7. **ראה גם אוה"ת ר"ה (ריש ע' א'תכח):** כלול מחו"ג. ושם לפנ"ז (ע' א'תכו): אור הגבורה בכלי החסד כו' וכך הוא ארי' כו'. ע"ש. וראה גם אוה"ת ויקהל ע' ב'קמז.

1. **יומא כא, ב.** חמשה דברים נאמרו באש של מערכה רבוצה כארי וברה כחמה ויש בה ממש ואוכלת לחין כיבשין ואינה מעלה עשן

2. **לב, ב.** הא אתמר, דבמדבחה סלקא ואתחזי אוריא"ל, כחיזו דחד אריא תקיפא, רביע על טרפיה. והוו חמאן כהני וישראל, וחדאן, דהוו ידעין דאתקבל ברעוא קמי מלכא קדישא. ואשא אחרא עלאה קדישא נחית, לקבלא אשא תתאה, כדין בר נש אזיל (נ"א דחיל) ואזדעזע קמי מאריה, ותב בתיובתא שלימתא. למלכא דשדרו ליה דורונא, ואתיישר קמיה, אמר לעבדיה, זיל וטול דורון דא, דאייתיאו לי. כך אמר קודשא בריך הוא לאוריא"ל, זיל וקביל דורונא דבני מקריבין קמאי. כמה חדווה משתכחי בכלא, כמה בסימותא בכלא משתכח, כד כהנא וליואה, וההוא דמקריב קרבנא, מכווני לקרבא קרבנא כדקא יאות, ביחודא שלים. תא חזי, כתיב, (ויקרא ט':כ"ד) ותצא אש מלפני יי' ותאכל על המזבח את העולה וגו'. דא אוריא"ל, דנחית בחיזו דאשא בשלהובא, עד דנחית למדבחה, לקבלא דורונא ואתחזי כאריה רברבא, רביע על קרבנא. **וראה הנסמן בניצוצי זהר שם.** יומא כ"א ב, לע' הק' בראשית ו' ע"ב, ויקרא י"ז רע"א, לק' בלק רי"א א, רע"מ פנחס רכ"ד ב, שם רל"ה רע"א, ושם רמ"א א, תקו"ז תכ"א (ס"ב ב), שם תליתאה (קל"ט ב), זהר חדש תשא (מ"ד א).

3. **לקוטי לוי"צ לזהר על אתר (ע' ריג).** דף לב ב הא אתמר דבמדבחה סלקא ואתחזי כו' כחיזו דחד אריא תקיפא רביע על טרפי' וכו' ותצא אש וגו' וכו' ואתחזי כארי' רברבא רביע על קרבנא:

דוק בלישנא מקודם נקט אריא תקיפא רביע על טרפי' וכאן נקט כארי' רברבא רביע על קרבנא שינה מתוקפא לרברבא ומטרף לקרבן. והיינו כי ארי' רומז על גבור"ה ומספרו גבור"ה. וכתב פני ארי' אל הימין הרי הוא רומז על חסד והוא כמו אור הגבורה בכלי

12. פרשתנו ו, טו - טז. והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אתה חק-עולם ליהוה כליל תקטר: וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל:

13. על עשה ועל לאו שניתק לעשה (רש"י א, ד ונרצה לו. על מה הוא מרצה לו אם תאמר על כרתות ומיתות בית דין או מיתה בידי שמים או מלקות הרי ענשן אמור הא אינו מרצה אלא על עשה ועל לאו שנתק לעשה (שם): - מתו"כ שם. ורש"י אינו מפרש ומשנה פש"מ "לכפר במכפר זה הדם" (כבתו"כ), ופי' הכתוב כמשמעו "מרצה לכפר").

14. רש"י ב, א. ונפש כי תקריב. לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה מי דרכו להתנדב מנחה עני אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו (מנחות ק"ד):

15. שמיני ט, כד. ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם:

16. להעיר מרמ"ז לזהר כאן שאוריא"ל הוא למעלה מאש של גבוה שהוא תמיד על המזבח. דא אוריא"ל כבר כתבתי על סוד אש המזבח לעיל פרשת צו דכ"ז ודכ"ח ואמרתי שהיו ב' אשים דהדיוט משם מ"ב ודשמים משם י"ה. והנה במאמרנו נזכר אש אחר יותר עליון שבו יצדק לומר מלפני ה' כלומר ממי שהוא קודם לו. והענין כי אש מן השמים הוא מסוד י"ה שבפנימיות גבורת זעיר שממנו נעשה (שיה"ש ח,ו) שלהבת י-ה כנזכר בספר הכוונות בענין רחיצת ערב שבת ועליו נאמר בסודם (בראשית יט כד) מאת ה' מן השמים מאת דייקא ממה שהוא אתו עמו בפנימיותו אבל בכאן כתוב מלפני ה' והיינו מאי' שיש בה שם קס"א וס"ג שיש בהם ב' שמות פנימיים דהיינו אי"י וגם יא"י שהם ב' שמות א"ל שמכל אחד מהם יוצא א"ש בהתרבות כל אות מעצמה א' פעמים א' י' פעמים י' וכו' וכן בשם יא"י והכל א"ש אחד לפי שהוא מן אי' שכולה גבורות ה' דאבא וה' דידה כידוע ממוד התכללותם זה בזה. והנה העשירית של א"ש הוא א"ל והוא סוד הגבורה הראשונה שבכל ה' גבורות שהיא חסד שלהם ולכן נקרא א"ל והיינו אוריא"ל. דאתחזי בשלהוביתא וכו' פי' היה נראה בשלהבת שהוא דשם

8. אבות פ"ה מ"כ. יהודה בן תימא אומר, הוי עז כנמר, וקל כנשר, ורץ כצבי, וגבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמים. הוא היה אומר, עז פנים לגיהנם, ובשת פנים לגן עדן. יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך:

9. ובל' הכתוב (יחזקאל מד, טו): והכהנים גו' הלויים בני צדוק אשר שמרו את-משמרת מקדשי בתעות בני-ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני להקריב לי חלב (להעלותו באש) ודם נאם ה' אלקים: (להזותו ע"ג המזבח) - נוסף על העלי' בתחלה מחולין לקדש.

10. רש"י ויקרא א, ט. ניחוח. נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני (שם): ספרי אשה ריח ניחוח לה'. נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני שמעון בן עזאי אומר בוא וראה בכל הקרבנות שבתורה לא נאמר בהם לא אלקים ולא אלקיך ולא שדי-וצבאות אלא יו"ד וה"י שם מיוחד שלא ליתן פתחון פה למינים לרדות ללמדך שאחד מרבה ואחד ממעיט לפני הקב"ה וכשם שנאמר ריח ניחוח בשור כך נאמר בבן הצאן וכך נאמר בבן העוף ללמדך שאין לפניו אכילה ושתיה אלא שאמר ונעשה רצונו וכן הוא אומר (תהלים נ) אם ארעב לא אומר לך כי לי תבל ומלואה ידעתי כל עוף הרים וזיז שדי עמדי שומע אני שאין לפניו אכילה ושתיה שנא' (תהלים נ) האוכל בשר אבירים ודם עתודים אשתה אלא מפני מה אמרתי לך זבח לי בשביל לעשות רצוני וכן הוא אומר (ויקרא כב) וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו: ורש"י פנחס כח, ח. ריח ניחוח. נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני (ספרי): - נחת גם מלשון חות דרגי'.

11. פרשתנו ז, ח. והכהן המקריב את-עלת איש עור העלה אשר הקריב לכהן לו יהיה ולהעיר ממעילה ט, א.

י"ה שהוא היה אש מן השמים שהיה תמיד על המזבח אבל זה הנקרא אוריא"ל היה דוקא רביע על קרבנא וכמ"ש לעיל בדף הקודם ואתחזי כאריה רברבתא רביע על קרבנא ולכן יש בהגהה כמה דאתמר דקאי לעיל. וגם ארי"ה גי' א"ל וא"ל מלא אל"ף למ"ד והיינו (יחזקאל א,י) אריה אל הימין וידוע שמבינה דהיינו אי' ח' מידות עד סוף העולם וח' פעמים א"ל גי' אוריא"ל. אי נמי אוריא"ל בת"ת ז"א ואם תמנה מאי' עד ת"ת תמצא שמונה בסוד יחיד רוכב על שבעה. ונמצא שהיו שם ג' מיני אש של בינה ושל ת"ת ושל מלכות ולכן כולם נרמזו בפסוק ותצא' אש' מלפני' ה' ס"ת א"ש י"ה הרי דז"ו וא"ש שבפסוק הרי ג' אוריא"ל.

17. ראה לקו"ש ח"ז ע' 237. החידוש שביום השמיני על הימים שלפניו הוא כמפורש בכתוב "שכל שבעת ימי המילואים שהעמידו משה למשכן..לא שרתה בו שכינה", וביום השמיני - "וירא כבוד הוי' אל כל העם".

ולכאורה, הרי גם בז' ימי המילואים הקריבו קרבנות, ומכיון שבקרבנות נאמר "ריח ניחוח להוי'", נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני"

[ואם בקרבנות שבכל הזמנים כן הוא - הרי בקרבנות דז' ימי המילואים, ימי החינוך, ענין זה הוא ביותר. שהרי ע"י קרבנות אלו נמשך הכח על כל הקרבנות שבכל השנים שאלח"ז].

וא"כ, למה לא היתה אז השראת השכינה ?

אך הביאור בזה, שכמה דרגות בהשראת השכינה, ההשראה וההמשכה שהיתה בז' ימי מילואים ע"י הקרבת הקרבנות, היא המשכה שמצד עבודת המטה, ובמילא, האור שנמשך אז הוא מבחי' השתל', ששם דוקא מגעת עבודת המטה. והחידוש ד"וירא כבוד הוי' גו" שביום השמיני הוא - שההמשכה או היתה מצד למעלה, ובמילא - בחינה שלמעלה מהשתלשלות.

והשייכות של המשכה זו ל"יום השמיני" הוא - כי שבעה ימים הן שבעת ימי ההיקף, השתלשלות; ושמיני (ששומר את ההיקף) — למעלה מהשתלשלות. ובפרט שיום השמיני למילואים: נטל עשר עטרות" — שהוא נעלה יותר גם מבחי' "שמיני" כמו שהוא מצד עצמו.

וזוהי גם השייכות של מעלת יום השמיני על ז' ימה"מ למעלת "ואברכה מברכין" (מהקב"ה בעצמו) על "מברכין ברוך" (שיכול להיות גם ע"י מלאכים) - כי בחינת ההשתלשלות (שנמשכה בז' ימה"מ) היא דוגמת המשכת הברכה ע"י מלאך (ועד לבחי' הכי נעלית בזה המבוארת בלקו"ת שהמלכות "כד איהי שליחא מלעילא" נקראת מלאך). ועוד.

18. רש"י שמיני ט, כג. ויצאו ויברכו את העם. אמרו ויהי נעם ה' אלקינו עלינו, יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם לפי שכל שבעת ימי המילואים שהעמידו משה למשכן ושמש בו ופרקו בכל יום לא שרתה בו שכינה והיו ישראל נכלמים ואומרים למשה משה רבנו כל הטרח שטרחנו שתשרה שכינה בינינו ונדע שנתכפר לנו עון העגל לכך אמר להם זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שעל ידי קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם ותדעו שהמקום בחר בו: **תו"כ ר"פ שמיני (יד).** ויהי ביום השמיני הוא יום שמיני לקדושת אהרן ובניו או יכול שמיני בחדש כשה"א ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן מלמד שבראש חודש הוקם המשכן יכול הוקם בראש חדש ושרתה שכינה בשמיני לחדש. ת"ל והיום הקים את המשכן כסה הענן מלמד שביום שהוקם המשכן בו ביום שרתה שכינה על ידי מעשה אהרן שכל ז' ימי המילואים ה' משה משמש ולא שרתה שכינה על ידו עד שבא אהרן ושמש בבגדי כהונה גדולה ושרתה שכינה על ידו שנאמר כי היום ה' נראה אליכם:

19. ויקרא א, ט. וקרבו וכרעו ירחץ במים והקטיר הכהן את-הכל המזבחה עלה אשה ריח-ניחוח לה': **ובכ"מ.**

20. ראה תניא פנ"ג. ובבית שני שלא היה בו הארון והלוחות אמרז"ל שלא היתה שכינה שורה בו. פי' מדרגת שכינה שהיתה שורה בבית ראשון שלא כדרך השתלשלות העולמות אלא בבית שני היתה שורה כדרך השתלשלות והתלבשות מלכות דאצי' במלכות דבריאה ודברי'א' במלכו' דיצירה ודיצי' בהיכל ק"ק דעשי' וק"ק דעשי' היה מתלבש בק"ק שבבהמ"ק שלמטה ושרתה בו השכינה מלכות דיצירה המלוּבשת בק"ק דעשיה. ולכן לא היה רשאי שום אדם ליכנס שם לבד כהן גדול ביה"כ ומשחרב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד"א של הלכה בלבד ואפילו אחד שיושב ועוסק בתורה שכינה עמו כדאית' בברכו' פ"ק פי' שכינה עמו כדרך השתלשלות והתלבשות מלכות דאצילות במלכות דבריאה ויצירה ועשיה

21. ראה לקו"ת שה"ש כב, ב ואילך. וש"נ. להבין ענין הטעם למה שהאדתל"ע הבאה אחר האתעדל"ת והוא מ"ש ואשה כי תזריע תחלה אזי וילדה זכר שהיא בחי' האהבה רבה בנשמו' מי לי

בשמים כו' שלא ע"מ לקבל פרס כו' משא"כ התעוררות האהבה בנשמות הבאה מבחי' אתעדל"ע שמאליו מלמעלה למטה שלא ע"י אתעדל"ת בתחלה והוא הנק' איש מזריע תחלה אזי אינו אלא וילדה נקבה שהוא בחי' אהבה זוטא ע"ד נשים דעתן קלות שהוא האהבה על מנת לקבל פרס לדבקה בו וליהנות מזיו כו' בבחי' לגרמיה כו' וכמבואר כ"ז בפ' תזריע בד"ה שוש תשיש. וגם להבין הטעם למש"ל בפ' צאינה וראינה בנות ציון כו' בעטרה שלראות בעטרה שעטרה לו אמו שהוא בחי' כתר אין צריך ללבושים משא"כ השגות הנשמות בג"ע טעמי התורה שהוא בחי' חכמה הוא דוקא ע"י הלבושים דלכאורה כלפי לייא הרי העטרה והכתר הוא בחי' גבוה יותר הרבה וא"כ אם בהתגלות הזיו א"א בלי לבוש (ועמ"ש מענין לבושים אלו ע"פ ואברהם זקן בא בימים ובד"ה ועשית בגדי קדש) שבו ועל ידו יושג הזיו כמו שא"א לראות אור גדול אלא ע"י הפסק זכויות עד"מ. איך בהתגלות הכתר נאמר צאינה מהלבושים וראינה בעטרה כו'. ויובן זה ע"ד המבואר בע"ח בענין כללות ירידת החיות והמשכת השפע מאור א"ס ב"ה בכללות כל ההשתלשלות בכלל שיש ב' מיני השפעה. הא' הוא הבא ונמשך תמיד מלמעלה למטה אף גם שלא על ידי אתעדל"ת והעלאת מ"ן רק נמשך מאליו מלמעלה מצד כי חפץ חסד הוא. וכמ"ש המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. ובחי' ירידת השפעה זו עם היות שרש ירידתה הוא מצד עוצם רב טוב וחסד עליון שמאור א"ס ב"ה ממש עכ"ז אינו נמשך ויורד אלא מבחינת חיצוניות ולא מבחי' פנימית האור ולכן ג"כ אינו מאיר ומתגלה בהם להיות בהם איזה שינוי ותוספת על מדרגתו אלא רק לחדש הישנות שלא תחסר ולא תעדיף כו' (ע' בהקדמת מהר"נ שפירא בפע"ח ולזה הם שואפים כו' ובענין זה אין להם חלק בתחתונים כלל כו' אמנם יש עוד רב תועלת בעבודתנו כו' ויהיה תוספת כו' עד שלא יחשוב קצבתם כו' בערך התוספת היא כו' והיינו המיוחס כו' ע"ש וזהו הבחינה השנית דכאן). והבחינה השנית הוא בחינת ההשפעה הבאה ונמשך מבחינת פנימית יותר מההשפעה הראשונה ויש בזה מעלות ומדרגות אין קץ ועל ידי זה ההוספת אור יזדככו העולמות זיכוך רב כו' לפי ערך האור והגילוי ובחי' השפעה פנימית זו הוא הבא ע"י העלאת מ"ן דוקא שהוא בחינת הביטול וההעלאה מלמטה למעלה שאז דוקא יאיר ויומשך המשכה זו כו' (ושני בחי' אלו הוא מ"ש בסידור האריז"ל בכוונת ק"ש והוא בפע"ח שער הק"ש פ"ו ופי"א כי יש ב' מיני יחודים באו"א האחד זיווג פנימי דאו"א כו' וזה אינו תדיר רק ע"י עליות מ"ן דזו"נ וזה נעשה על ידי תפלתנו ומצותינו כו'. וזיווג ב' הוא זיווג חיצוני דאו"א והוא רק לחיות העולמות קיום הכרחי וזה אינו נפסק כי א"א להיות בלי חיות וזה נעשה מעצמו שלא על ידי מ"ן דזו"נ ולא על ידינו וכ"ה בע"ח שער הזיווגים פ"א ובשער הנסירה רפ"ב ועמ"ש מענין זה בד"ה שוש

אשיש בה' ועמ"ש בביאור על פסוק זכור את יום השבת לקדשו ועמ"ש במ"א ע"פ המאמר הזהר פ' פנחס (דרמ"ט) ואעלת לגו טורא דחשוכא ומתמן ארחת מזונא כו'). והנה עפ"ז יובן ענין הנ"ל דאיש מזריע תחלה יולדת נקבה דהיינו כשהתעוררות בנש"י נמשך מבחי' האתעדל"ע הבאה מלמעלה מעצמו שעם היות ההתעוררות זו הוא ממקום ומדרגה גבוה שהרי סיבת המשכה זו הוא כי חפץ חסד הוא וכמו שהיה בבריאת העולם. אמנם עכ"ז אינו נמשך ומאיר בהם אלא בבחינת חיצוניות (וכנ"ל שנקרא זיווג חיצוניות דאו"א) וע"כ אף כשנמשך מזה הולדה והתפעלות בכנסת ישראל הוא רק בחינת יולדת נקבה שהוא קטנות האהבה. משא"כ בחי' האתעדל"ע הבא מלמעלה למטה בנש"י ע"י קדימת בחי' העלאת מ"ן בבחי' ביטול ואתעדל"ת מלמטה למעלה דוקא והוא ענין אשה מזרעת תחלה אזי האתעדל"ע פועל להיות יולדת זכר שהוא בחינת אהבה רבה כו' לפי שאתעדל"ת זו נמשך מבחינת פנימית ונמשך להם ג"כ בבחי' פנימי וגילוי לפועל ולהוליד בהן אה"ר ופנימית הלב:

22. ע"ד: אלף פעמים זו משלי היא אבל הוא יברך אתכם כו' (דב"ר פ"א יג. ויברך אתכם. א"ר לוי למה הדבר דומה למלך שאמר לשר הצבא שילך לחלק ללגיונותיו מליטרא ליטרא של זהב הלך ונתן להן מחמשה חמשה זהובים ומי' זהובים. אמרו לו המלך אמר לך שתתן לנו מליטרא ליטרא של זהב ונתת לנו מחמשה חמשה זהובים אמר להן משלי הן כשיבא המלך הוא יתן לכם משלו כך אמרו לו ישראל רבינו משה הקב"ה לא נתן קצבה לברכותינו ואתה אמרת אלף פעמים אמר להם מה שברכתי אתכם משלי ברכתי כשיבוא הקב"ה יברך אתכם כאשר דבר לכם: ועד"ז בתיב"ע יי אלהא דאבהתכון יוסף עליכון כוותכון אלף זמנין מטול ברכתי דא ויברך יתכון בלא סכומא היכמא דמליל לכון. וספרי דברים א, יא. ה' אלקי אבותיכם יוסיף עליכם ככם אלף פעמים אמרו לו רבינו משה אייפשי לנו שתברכנו הקב"ה הבטיח את אברהם אבינו אמר (בראשית כו) והרבתי את זרעך ככוכבי השמים (בראשית יג) ושמתי את זרעך כעפר הארץ ואתה נתת קצבה לברכותינו משל למלך שהיו לו נכסים הרבה והיה לו בן קטן והיה צריך לצאת למדינת הים אמר אם אני מניח את נכסי ביד בני הוא עומד ומבזז אותם אלא הריני ממנה אפוטרופא עד שיגדל משהגדיל הבן ההוא אמר לו לאפוטרופא תן לי הכסף וזהב שהניח לי אבא בידך עמד ונתן לו משלו כדי פרנסתו אמר לו כל מה שנתתי לך לא נתתי לך אלא משלי אבל מה שהניח לך אביך הרי הוא שמור לך כך אמר להם משה לישראל ה' אלקיכם יוסף עליכם

ככם אלף פעמים זו משלי יש לכם ויברך אתכם כאשר דבר לכם כחול ימים וכצמחי אדמה וכדגי הים וככוכבי השמים לרוב: **הובא בפרש"י שם** יסוף עליכם ככם אלף פעמים מהו שוב ויברך אתכם כאשר דבר לכם אלא אמרו לו משה אתה נותן קצבה לברכותינו כבר הבטיח הקב"ה את אברהם "אשר אם יוכל איש למנות וגו'" (בראשית י"ג) אמר להם זו משלי היא אבל הוא יברך אתכם כאשר דבר לכם (ספרי):

23. ראה בארוכה לקו"ש חי"א ע' 182 ג

והביאור בזה:

העילוי שבר"ח ניסן יום השמיני למילואים הוא שאז ה' "וכבוד ה' מלא את המשכן" דשרתה שכינה. משא"כ בז' ימה"מ לא שרתה בו שכינה. וע"פ דעת רש"י מובן בפשטות מה שלא שרתה שכינה בז' ימה"מ אף שנא' "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שהשראת השכינה -- ושכנתי בתוכם" תלויו אך ורק בעשיית והקמת המשכן -- ב"ועשו לי מקדש") כי המשכן שהעמיד בז' ימי המילואים ה' פרט בחינוך אהרן ובניו ולא הענין דהקמת המשכן.

וגם לדעת הרמב"ן שגם הקמתו בז' ימה"מ היתה כי אמר לו בתחלה "והקמות את המשכן כמשפטו אשר הראת בהר" -- הרי מפרש ש"אולי ה' כן להרגיל הלויים במעשהו (היינו שזהו פרט בהרגלת (בחינוך) הלויים) או ה' להכתיר היום (דר"ח ניסן) בעטרה זו (דהקמתו לעמדה -- קבע) -- היינו דהחילוק בין המשכן שבז' ימה"מ להמשכן שהועמד ביום השמיני הוא ע"ד ההפרש שבין המשכן -- שה' דירת עראי -- לביהמ"ק -- שה' דירת קבע של הקב"ה -- ולכן לא שרתה שכינה עד יום השמיני. **ואילך. חי"ב ע' 58** ד יובן זה בהקדים השאלה: למה העמיד משה את המשכן בז' ימי המילואים והרי הקב"ה צוה אותו "ביום החדש הראשון באחד לחדש תקים את משכן אהל מועד" ובודאי לא עשה כן משה מדעת עצמו ח"ו?

והנה הרמב"ן פירש שהטעם שהקים משה את המשכן בז' ימה"מ הוא "כי (הקב"ה) אמר לו מתחלה והקמות את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר" היינו שצריך להקימו מיד לאחר גמר מלאכת המשכן. אלא שלאחר שאמר לו הקב"ה "ביום החדש הראשון באחד לחדש תקים גו'" והיינו ש"ביום החדש הראשון תהי' הקמתו לעמדה הנה ידע כי בעת ימי המילואים יצטרך להקים ולהוריד כו'".

אמנם פירוש הפשוט ד"ביום החדש הראשון גו' תקים את משכן גו' " הוא (לא שביום זה "תהי' הקמתו לעמדה" אלא) שכל עיקר הקמתו תהי' ביום זה. (ומזה שרש"י בפירושו עה"ת אינו מפרש שהכוונה ב"תקים" היא "תקים לעמדה" ולא "תקים" כפשוטו -- מוכח דס"ל לרש"י שהפירוש ד"תקים" הוא כפשוטו).

ולפי"ז הציווי "ביום החדש הראשון גו' תקים את משכן גו'" אינו (ציווי נוסף על הציווי "והקמות את המשכן גו' " כפירוש הרמב"ן) אלא גילוי מילתא ופירוש דהציווי ד"והקמות" -- שזמן קיומו של ציווי זה הוא "ביום החדש הראשון באחד לחדש".

ומה שהעמיד משה את המשכן לפני ר"ח ניסן לא נצטווה על זה בפירוש אלא שלמד כן מציוויים אחרים: מזה שנצטווה לחנך את אהרן ובניו בעבודתם (והחינוך בעבודה צריך להיות במקום בו תיעשה העבודה בקביעות) ועוד ועיקר -- מפורש נצטווה שכל ז' ימי המילואים יהיו "אל פתח אהל מועד גו'" -- הרי שצריך להקים את המשכן. **ואילך. ועוד.**

24. ראה כלי יקר ר"פ שמיני. ויהי ביום השמיני.

זה יום שמיני למילואים נראה מזה שגם יום זה הוא מכלל ימי המילואים שקדמו לו וזה אינו, שהרי הכתוב אומר (ויקרא ח לג) כי שבעת ימים ימלא את ידכם. ואע"פ שיום זה מלואים לחנוכת המזבח מ"מ מה ענין חינוך אהרן ובניו לחנוכת המזבח. ואולי לפי שר"ל כי בעצם היום ההוא נראה ה' אליהם ולא בימים הקודמים ע"כ הוצרך ליתן טעם מה יום מימים לפי שהיה יום זה שמיני דבר זה גרם לו קדושה ביתר שאת, כי כל מספר ז' חול ומספר שמיני קודש כדעת המדרש (יל"ש שמות רמא טו) האומר שכל קלוסו של משה היה באז, ומאז באתי לדבר בשמך, אז ישיר משה כו', כי אז היינו אחד רוכב על ז' והוא להשליט את השי"ת על כל ז' כוכבי לכת ועל כל הנמצאים שנתהו בז' ימי בראשית, וע"כ נראה להם ה' ביום זה דווקא מצד היותו שמיני כי מספר זה מיוחד אליו ית'. וזה טעם הקרבן שאינו מרוצה כ"א מן יום הח' והלאה, וזה טעם שהמילה שבח' דוחה השבת שבז' כי הרוחני דוחה הגשמי. **שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט.** ודע כי יש עוד בזה סוד ענין מקובל ביד מקצת מחכמי תורתנו ויש להם רמז בעניני התורה ואעירך עליהם הנה שעם היות בריאת העולם בעשרה מאמרות לא היו ימי המעשה רק ששה והמנוחה בסופם ביום השביעי והוא מכלל ימי ההקף ובאמת כי לא נפל הענין כן דרך מקרה רק לרצון מכוון מאתו יתברך. וכן נבחרו בתורה השביעיות בימים ובשבועות ובשנים ובשבועות השנים גם בחגים ובכלים הפנימיים שבמקדש כשבעת נרות המנורה ופעמים ימנה הכתוב ששה ועושה השביעי בסופן מקודש ומכלל ההקף ופעמים שימנה שבעה ימי ההקף שלם ואחר המנין השלם יעשה השמיני מקודש ועומד בפני עצמו שומר ההקף. הנה בתחילת בריאת העולם מנה ששה וקדש השביעי שבת לה' ואחר עשה שבעה שבועות למנין שלם וקדש חג העצרת לאחר מלאת המנין ואפשר כי על זה רמז באמרו בכתוב שבע שבתות תמימות תהיינה לפי שאין כן במספר הימים וכן השמטה והיובל עשה שש שנים ימי עבודה

בגילוי אין אן אופן פון "וראו כל בשר" - אין אַ רא'י מרחשית פון בשר הגשמי, ביז אַז דער גילוי בחי' כבוד הוי' וועט זיין (ניט בדרך חידוש, נאָר) בדרך פשיטות אין עולם הגשמי.

ד. ה. אַז דאָס וואָס דער בשר הגשמי וועט זען "כבוד הוי'", וועט עס זיין מצד די תכונות און טבע פון זיין (דאָמאַלסדיקער) גשמיות'דיקער מציאות, וואָס דעמאָלט איז עס דער אמת'ער אופן פון "בדרך פשיטות":

בשעת דער בשר "זעט" כבוד הוי' נאר מצד דעם וואס דער "כבוד הוי'" איז בלי גבול און דערפאר קען ער אראָפּקומען אויך למטה מטה ביז צו "געזעען" ווערן אויך דורך בשר הגשמי [דאָס נעמט זיך אָבער ניט מצד די תכונות של הבשר גופא] — דעמאָלט איז דער גילוי אלקות אין וועלט (אפילו ווען דאָס קומט אין רא'י מוחשית) אין אן אופן פון "חידוש": ס'איז אַ אויפטו און אַ הוספה אין עולם, וויבאלד אַז דאָס וואָס דער בשר "זעט" כבוד הוי' איז עס ניט מצד זיין טבע.

דער (אמת'ער) פירוש פון "בדרך פשיטות" איז, אַז דאָס וואָס דער בשר וועט זען "כבוד הוי'" וועט עס זיין מצד די תכונות און טבע פון דעם בשר גופא אין דעם זעלבן אופן ווי עיני בשר זעען דברים גשמיים, וואָס דאָס איז מצד דער טבע ותכונה פון די עיני בשר גופא. און דאָס איז די שייכות פון ימות המשיח מיט מספר "שמונה": דער "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר" (וואָס וועט זיך אויפטאן בימות המשיח) דריקט אויס די צוויי קצוות הנ"ל וואָס אין בחי' "שמונה": דער "כבוד הוי'" איז העכער און מובדל בערך פון דער בריאה וואָס איז במספר ז', און אעפ"כ וועט ער נתגלה ווערן אין וועלט אין אַזא אופן אז דאָס (זעען דעם גילוי) וועט זיין מצד טבע העולם גופא - דער "אכטער" וועט זיין צוזאמען מיט די "זיבן".

25. ראה לקו"ת פרשתנו ז, ד. דאיתא בירושלמי פ"ק דערלה סימנא דאכיל מן חברה בהית (פי' מתבייש) מסתכלא ביה, וכיון שעכשיו הכלה שהיא המל' היא רק בחי' מקבל לכן הופכת פניה ואוכלת וזהו ענין הבושה בהית מסתכלא ביה. אבל לעתיד ולא יבושו עמי כי אחר הבירור והעלייה תהיה היא עט"ב ואז תהיה היא בבחי' משפיע וא"כ ממילא ולא יבושו כו'. וזהו ענין כפל הברכה שמלבד שיתעלו כ"כ להיות ואכלתם אכול כנ"ל עוד זאת גם כי ולא יבושו לפי שתהיה א"ח עט"ב ובחי' משפיע, ועיין בגמרא פ"ק דמ"ק ד"ט ע"ב ברכך ברכתא כו' וכו' במדרש תנחומא ס"פ בראשית ועיין בתד"א ח"א פ"כ ובמדרש רבה פ' דברים דרפ"ז א' אבל הכוכבים כו'. וזהו שארז"ל עתידים צדיקים שיאמרו לפניהם קדוש (ועמ"ש עוד בד"ה ואשה כי תדור בפ'י ולא יתבוששו. והנה בתד"א שם איתא בענין אשר עשה עמכם

והשמטה והמנוחה בשנה השביעית בימי המעשה והשבת ומפני שהשנה השביעית מכלל מספר ההקף אינה משתמטת אלא בסופה. והיובל בימי הספירה והחג ששנת היובל זולתי מספר שני השבועים ועל כן שדות תוזרין לבעליהן בתחלתו וכן העבדים. וכן בחגים בחג הפסח מנה ששה וקדש השביעי עצרת והוא מכלל ההקף ואינו חג בפני עצמו ובחג הסוכות עשה הקף שלם וביום השמיני קדש חג העצרת ולפיכך הוא חג בפני עצמו. וכן בימות העולם ששת אלפים ימי עבודת העולם ומנהג העולם נוהג והאלף השביעי מנוחה והוא מכלל ההקף סוף הזמנים כתחלתן כי ששת אלפים כנגד ששת ימי הבריאה והאלף השביעי כנגד יום השבת. וכמדומה שזה קבלה ביד מקצת תכמי ישראל כמפי הנביאים ויש להם בזה סוד עמוק מאד אלקים יראנו נפלאות מתורתו ואלקים אמן אלקי האמת יורנו דרך אמת ונדעה נרדפה לדעת את ה'. **לקו"ש ח"ג ע' 973 ואילך, ח"ז ע' 93 ואילך, ד.** וועט מען עס פאַרשטיין בהקדים, וואָס אין דעם תוכן פון מספר "שמיני" געפינט מען צוויי קצוות: פון איין זייט, ווייזט דער מספר שמיני אויף אן ענין וואָס איז מובדל בערך פון די ז' שקדמו לו; און ווי דער כלי יקר איז מבאר, אז אַלע ענינים פון דער בריאה זיינען במספר ז', און דער מספר "שמיני" איז "מיוחד אליו יתברך".

און דער פירוש דערפון איז, כמבואר בכמה מקומות, אז דער מספר "שבעה" איז ניט בלויז כולל די ענינים וואָס אין דער בריאה גופא, נאָר אין דעם ווערט נכלל אויך דער אור אלקי וואָס איז זיך מתלבש אין דער בריאה, און "שמיני" אין מרמז אויף דעם אור וואָס איז העכער פון התלבשות אין וועלט, בחי' האור שלמע' מהשתל".

אבער לאידך גיסא, ווייזט דער טייטש פון ווארט "שמיני" גופא - אכטער - אַז דאָס איז ניט קיין ענין בפני עצמו, נאָר אַ זאך וואָס האָט אַ שייכות (און קומט בהמשך) צו די ענינים פון "שבעה".

און דאָס איז דער אויפטו אין דעם ענין פון "שמיני" - אין דעם דריקט זיך אויס די שלימות אין גילוי אלקות: דער תכלית הכוונה איז, אז אויך דער אור וואָס איז העכער פון השתלשלות זאָל נמשך ווערן (בגילוי) אין וועלט - און דאָס איז מרומז אין ווארט "שמיני", אז אויך דאָס וואס ס'איז מובדל און העכער פון דער בריאה (פון בחי' "שבעה" - כנ"ל בכלי יקר), זאָל זיין אין אן אופן פון "שמיני" וואָס איז שייך צו (בחינת ז') די עיני הבריאה.

ה. און דאָס איז אויך דער ביאור וואָס דער "כנור של ימות המשיח" וועט זיין פון "שמונה נימין": דער חידוש וואס וועט זיך אויפטאן בימות המשיח - "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר", אז טראץ דעם וואָס "כבוד הוי'" איז באין ערוך העכער פון דער בריאה, וועט ער דאן זיין

עבודת האדם איז עס דאך לכאורה ניט ווי די כוונה עליונה אז אלע עליות זאלן קומען דורך עבודה דוקא. מוז מען זאגן אז אויך דאס גופא וואס די עבודה טוט אויף דעם הילוך אין דעם מענטשן איז עס פארבונדן מיט עבודת האדם. **ואילך.**

27. והיינו, שנוסף לזה שמקודם צ"ל העבודה דז' ימי המילואים - שפועלת "אתר שלים" שאז דוקא קוב"ה שריא (ראה לקו"ת שה"ש שם), בארוכה בלקו"ש (ח"ג שם. חיי"ז שם ע' 97 ובהערה 34 34) לכאו' א"מ: מכיון שהגילוי שביום השמיני האור שלמע' מהשתל" בא דוקא ע"י ההעלם כנ"ל בארוכה איזו שייכות יש (ומהו הצורך) בהקדמה דעבודת המטה בז' ימה"מ?

והביאור (בקיזור עכ"פ): בכדי שיהי' לו ית' דירה בתחתונים שאלקות יומשך ויאיר בעולם בגילוי ובפנימיות צריך ב' אופני עבודה: עבודה דמס"נ; ועבודה דכחות פנימיים השגת אלקות אהוי"ר וכו': בהגילוי דמס"נ מתבטא איך שההעלם דעולם כוונתו גילוי אלקות אבל להיות שהעלם וישות זה הוא צד השוה שבכל הנבראים הרי אינו פועל ומגלה שגם תכונות וגדרי הפרט דכל נברא הם כלים לאלקות [ועוד: מכיון שעבודה דמס"נ היא באופן שאין מתחשבים כ"א מתגברים על ההעלמות והסתרים - א"כ אי"ז שייך לעניני העולם עצמו] ולכן צריך להעבודה דהשגה ואהוי"ר שגם גדרו הפרטי דכל נברא הוא כלי לאלקות.

ולאידך: העבודה דהשגה ואהוי"ר אינה מספיקה כי (נוסף ע"ז שהאור הנמשך עי"ז הוא אור שבערך הבריאה הרי) מצד העלם דעצם דעולם הוא הוספה על עצם מציאותו ולכן צריך להעבודה דמס"נ שמבטא שגם העצם דעולם הוא כלי לאלקות ושיהי' יתרון האור - בחי' אור הבל"ג שלמע' מהשתל" שאי"ז הוספה על מציאותו שהרי ההעלם גופא מעורר גילוי כח המס"נ ואי"צ ע"ז עבודה ויגיעה.

ולכן ע"י הקדמת העבודה דהשגה ואהוי"ר שנמשך האור שלפ"ע העולמות באופן גלוי ופנימי בפרטי גדרי הנבראים (אף שההמשכה היא כמו הוספה כנ"ל), - שבכללות היא גם העבודה שבזמן הבית (כבד"ה אני ישנה שם) - הרי כאשר נמשך לאח"ז אור הבל"ג - ועד, "ונגלה כבוד הוי" ל לעת"ל - הרי זה שייך לא רק לבחי' העלם וישות העולם (שההעלם מעורר אור הבל"ג - שבכללות הוא בזמן הגלות -) אלא גם בתכונות וגדרי הנבראים.

וכ"ה גם במשכן שהוא תיקון לסילוק שכינה להיות דירה בתחתונים (לקו"ת צו י, ד. וראה המשך באתי לגני ה'ש"ית בתחלתו): ע"י עבודת המטה שמתחלקת בכללות בז', ז' ימה"מ, שנמשך האור שלפ"ע העולמות בתכונות וגדרי הנבראים הרי"ז ההקדמה שהשראת

להפליא מאי להפליא בין מעשיהם של צדיקים למעשיהם של רשעים בגיהנם. נראה דפירוש להפליא ג"כ מלשון לפלא נדר בפ' אמור כ"ב כ"א דפרש"י להפריש וכן כי יפליא לנדור נדר נזיר ובגמרא ספ"ז דעירובין דפ"ב ע"א בענין לא ניתנה נזירות אלא להפלאה שיהא נדרו מפורש כו' ועם היות כי ענין מפורש הוא לשון ביאור אך הוא ג"כ לשון פירוד והבדל כמו בתוך צאנו נפרשות (ביחזקאל ל"ד י"ב). וכוונת התד"א היינו שעם היות שיהיה הגילוי מבחי' פלא עליון דקמיה כחשכה כאורה ואם צדקת מה תתן לו. ורבו פשעין כו'. עכ"ז יומשך משם ג"כ להפריש בין מעשיהם של צדיקים כו' והוא ע"ד מ"ש ברבות בראשית ספ"ב ויאמר אלקים יהי אור אלו מעשיהן של צדיקים אבל איני יודע באיזה מהן חפץ כו' כיון דכתיב וירא אלקים את האור כי טוב הוי במעשיהן של צדיקים הוא חפץ דלכאורה אין לזה פירוש איך שייך לומר אבל איני יודע באיזה מהן חפץ מהו הספק. אלא הענין ע"ד הנ"ל משום דקמיה כולא כלא חשיבי וכחשכה כאורה. ועמ"ש מזה בד"ה ויאבק איש ובד"ה בשלח פרעה. אלא שאעפ"כ צמצם א"ע כביכול להיות חפץ במעשיהן של צדיקים דוקא וזהו אשר עשה עמכם להפליא. והוא הפלא ופלא להיות מפליא ומפריש כו'. ועמ"ש מזה בד"ה כי עמך מקור חיים. ולקמן סד"ה מצה זו כו' וגם פי' בתד"א שם ולא יבושו כו' כדי שיהא לכם שכר משלכם כו' דהיינו שלא יאכלו נהמא דכסופא):

26. ראה גם לקו"ש ח"ד ס"ע 1132 ד מען דארף נאך אבער פארשטיין: די כוונה העליונה איז דאך אז אלע עליונים צו וועלכע א מענטש קומט צו זאל זיין דורך עבודה דוקא. אויב מעז זאל דעם מענטשן געבן די אלע השפעות מלמעלה אן זיין עבודה איז עס ניט תכלית הטוב ווארום ס'איז דאן "נהמא דכיסופא" ("בושה ברויט"). מוז מען זאגן אז אויך דער עליון פון "והלכת" הילוך בלי גבול קומט דוקא דורך זיין עבודה. לפי הנ"ל אבער קומט אויס לכאורה אז דורך זיין באגרענעצטער עבודה קען ער נאר צוקומען צו מוגבל"דיקע עליות און צו דעם "הילוך" בלי גבול קומט ער צו נאר ווייל דער אויבערשטער איז אים מעלה צו דעם.

און כאטש אז אט-די עלי' פון "הילוך" מיינט ניט אז דער מענטש בעבודתו איז עולה בהגבלה און נאך דעם ווי ער דערגרייכט וויפל ער קען הויבט מען אים אויף מלמעלה העכער בלי גבול -- נאר דער אויבערשטער וואס ער איז "נמנע הנמנעות" גיט אריין א כח אין עבודת האדם אז די עבדה זאל אים מעלה זיין בלי גבול: פונדעסטוועגן וויבאלד אז דאס גופא וואס די עבודה טוט אויף דעם "הילוך" קומט עס דאך ניט מצד

השכינה "וירא כבוד ה'" (פרשתנו ט, כג), האור הבל"ג שלמע' מהשתל' ביום הח' יהי' באופן של "שמיני", היינו לא רק "בתחתונים" (עצם דהעלם העולם) אלא גם בפרטי גדרי הנבראים – שבמספר ז' (וראה פירש"י ט, יד "להשרות שכינתו במעשה ידיכם כו"). ושם כט "כל הטורח שטרחנו כו"). – **הנה צ"ל עכ"פ "מעין" עבודה גם בענין ה"שמיני" גופא.**

28. רש"י שמיני שם. הערה 18

29. תצוה כט, א וזה הדבר אשר-תעשה להם לקדש אתם לכהן לי לקח פר אחד בן-בקר ואילם שנים תמימים: **וברש"י שם. הועתק בפנים**

30. שמיני ט, ב ויאמר אל-אהרן קח-לך עגל בן-בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני ה': **וברש"י שם הועתק בפנים (מתנחומא שם ד** ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר. ולמה לא אמר לו פר אלא עגל. לפי שעל ידי העגל נתפקפקה הכהנה בידך, ובעגל היא מתבססת בידך. ולא עוד, אלא שלא יהו ישראל אומרים יש להם עונות ממעשה העגל. לפיכך אמר לו הקדוש ברוך הוא, אף הם יקריבו עגל. ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל, שידעו הכל שנתכפר להם על מעשה העגל. אמר הקדוש ברוך הוא, בעולם הזה נתכפר להם על ידי קרבן. ולעולם הבא אני מוחה עונותיהם שלא בקרבן, שנאמר: אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך למעני (ישעיה מג, כו). **ויו"ד** כל אותם שבעת הימים שמשו עסוק במשכן, הוא היה זורק את הדם ומקטיר החלבים. אמר לו הקדוש ברוך הוא, מה אתה סבור, קרא לאחריך. לכך כתיב: קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל, כדי לגדלו בפני הזקנים. אמר לו הקדוש ברוך הוא, קרא לזקנים ומנה אותו לפניכם, שלא יאמרו, מעצמו נעשה כהן גדול. קח לך עגל בן בקר. ולמה לא אמר פר. אלא על ידי עגל, נתפקפק הכהנה בידך, ובעגל מתבססת בידך. ולא עוד, אלא שלא יהו ישראל אומרים: שלנו עונות ממעשה העגל. לפיכך אף הם יקריבו עגל, שנאמר: ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה, שידעו שנתכפר להם מעשה העגל. אמר הקדוש ברוך הוא, בעולם הזה נתכפר להם על ידי קרבן, ולעולם הבא אני מוחל פשעיך בלא קרבן, שנאמר: אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך למעני (ישעיה מג, כו).

31. אגה"ת פרק ב. אך כל זה לענין כפרה ומחילת העון שנמחל לו לגמרי מה שעבר על מצות המלך כשעשה תשובה שלימה ואין מזכירין לו דבר וחצי דבר ביום הדין לענשו ע"ז ח"ו בעוה"ב ונפטר לגמרי מן הדין בעוה"ב. אמנם שיהי' לרצון לפני ה' ומרוצה וחביב לפניו ית' כקודם החטא להיות נחת רוח לקונו מעבודתו. היה צריך להביא קרבן עולה אפי' על מ"ע קלה שאין בה כרת ומיתת ב"ד כמו שדרשו רז"ל בת"כ ע"פ ונרצה לו וכדאיתא בגמ' פ"ק דזבחים דעולה מכפרת על מ"ע והיא דורון לאחר שעשה תשובה ונמחל לו העונש.

32. כן הובא בכ"מ (המשך תרס"ו ע קלא. וכמו שנותנין לאדם מתנה שזהו לא שהרויח ומ"מ אי לאו דעביד ל' נייחא לנפשי' לא הוה יהיב ל' דמה שנותנין לו הוא בדרך מתנה ומ"מ זהו דוקא כשעביד נייחא לנפשי' כו'. **ועוד.**) **ועיין מגילה כו, ב.** וליכא למאן דאמר מתנה פליגי בה רב אחא ורבינא חד אסר וחד שרי מאן דאסר בהאי תפקע קדושתה ומאן דשרי אי לאו דהוה ליה הנאה מיניה לא הוה יהיב ליה הדר הוה ליה מתנה כזביני **גיטין נ, ב.** בעי רב אחדבוי בר אמי במתנה היאך תקנתא הוא דעבוד רבנן משום פסידא דלקוחות אבל מתנה דליכא פסידא דלקוחות לא או דלמא מתנה נמי אי לאו דאית ליה הנאה מיניה לא יהיב ליה מתנה והלכך כי פסידא דלקוחות דמי **ב"מ טז, א.** במתנה פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר מתנה כירושה דהא ממילא וחד אמר מתנה כמכר דאי לאו דטרח וארצי קמיה לא הוי יהיב ליה מתנה להכי טרח וארצי קמיה כי היכי דליקום בהמנותיה **ב"ב קנו, א.** אבל גבי מתנה אי לאו דהוה ליה הנאה מיניה לא הוה יהיב ליה מתנה

33. כ"ה ברש"י (ועד"ז בתנחומא) שמיני שם. – **ודלא כתו"כ עה"פ:** ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת מלמד שאמר לו משה לאהרן אהרן אחי אף על פי שנתרצה המקום לכפר על עונותיך צריך אתה ליתן לתוך פיו של שטן שלח דורון לפניך עד שלא תכנס למקדש שמא ישנאך בביאתך למקדש ושמא תאמר אין צריך כפרה אלא אני והלא אף ישראל צריכים כפרה שנאמר ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת וכי מה ראו ישראל להביא יותר מאהרן אלא אמר להם אתם יש בידכם בתחלה ויש בידכם בסוף יש בידכם תחלה וישחטו שעיר עזים

(בראשית לז, לא) ויש בידכם בסוף עשו להם עגל מסכה (שמות לב, ח) יבא שעיר עזים ויכפר על מעשה עזים **יבא עגל ויכפר על מעשה עגל.**

לה, ב. ויהי ביום השמיני וגו', ר' יצחק פתח ברן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלקים, זכאין אינון ישראל דקב"ה יהיב לון אורייתא וכו':

השייכות דהפתיחה הזאת הכא. ולמה ר' יצחק דוקא פתח בה. י"ל כי יהי ביום השמיני הי' אש שירד האש שלמעלה. כדמות ארי', והוא אוריאל. שאתחזי כארי' רברבא. רביע כו' כדאיתא לעיל דל"ב ע"ב. ועיין במה שנרשם בגליון שם בס"ד. והוא בחי' אברה"ם חסד. מספר אוריאל. ומספרו ח"פ א"ל. וכלול בו גם גבור"ה כמש"ש. ואז כתיב וירא כל העם וירונו כו'. ואח"כ כתיב ממיתת בני אהרן נדב ואביהוא מפני שהקריבו אש זרה. בחי' גבורות. נד"ב אביהוא"א מספרם א"ף. אף הוא בחי' גבורות. כי הם בחי' נו"ה דאימא בחי' גבורות. כמ"ש בל"ת להאריז"ל בפ' זו ע"ש. וזהו שנקראו ישרים כמ"ש לקמן בפ' פנחס דרט"ו ע"ב ע"ש. ישרים גי' ב"פ מנצפ"ך בחי' גבורות. הנה מה שנחית אוריאל. בחי' אברהם. חסד. וירונו כל העם. הוא כמו ברן יחד ככבי בקר. בחי' בקר דאברהם. וישכם אברהם בבקר. (והי' זה בעקדה, שאז נכללו גבורות דיצחק באברהם, והיינו כנ"ל. שהחסד נעשה כלול מגבורה.) וירונו הוא כמו ברן. ומה שמתו אז נדב ואביהוא שהם בחי' גבורות. הוא כמו וע"ד ויריעו כל בני אלקים, שנשברו הגבורות והדינין. והי' כל זה ביום השמיני. אז נחית אוריאל שמספרו ח"פ א"ל. אך שמיני רומז ג"כ על בינה ספירה הח' מלמטה למעלה. והוא בחי' גבורות דבינה. זהו שאז נסתלקו נדב ואביהוא שהם מבחי' גבורות דבינה. והי' זה ביום חנוכת המשכן. (והמשכן נגמרה מלאכתו בכ"ה בכסלו. בחנוכה. והקמתו הי' בא' בניסן, ולכן קורין בחנוכה בפ' הנשיאים, פרשת חנוכת המשכן.) הנה בתיבת חנוכה נרמז כל זה, חנוכה הוא מספר חס"ד טו"ב. הוא שאז נחית אוריאל בחי' חסד. והי' זה ביום ח' היינו שתיבת חנוכה מתחיל בחי'. ונרמז בזה ג"כ ממיתת נדב ואביהוא. היינו ח' דחנוכה הוא יום השמיני נ"ו. הוא מספר נדב. כ"ה מספר אביהוא"א, לרמז שביום הח' שבו הי' חנוכת המשכן - נסתלקו נד"ב אביהוא"א - (ויש דעה ששתויי יין נכנסו. יין הוא תוקף הגבורות דבינה, ומובן שהי' יין חי (שלכן נצטווה אח"כ יין ושכר אל תשת. יין דרך שכרותו דוקא. ואם נתן בו מעט מים אינו חייב מיתה.) והוא לא כמו יין שהביא יעקב ליצחק, ששם ארמי מיא לגו חמרא. כמ"ש בפ' בלק דקפ"ט ע"א. שלכן כתיב לו בתרי טעמי. מרכא כפולה. וכאן שתו יין חי. וזהו ששם כתוב לו בו' במרכא כפולה. וכאן כתוב לא צוה. בא' ג"כ במרכא כפולה, ונלמד הכא מהתם. שכמו התם יין כמו"כ הכא יין. ויש עוד מרכא כפולה, בתורה בתיבת ל"ה. ויקרא לה נבח בשמו. והוא פלא. באלו הג' ל"א ל"ו ל"ה. בכולם הטעם הוא מרכא כפולה. לה בה' הוא במל' נוקבא. לו בו' הוא בז"א דכורא. לא בא' הוא בבניה אלף בינה. עיין לקמן בפ' חקת דקפ"ג ע"ב בענין הו"א. לו בו' כתיב ביעקב שהוא בחי' ז"א דכורא. לא בא' כתיב בנדב ואביהוא

34. ל' חיבה (ראה רש"י וירא יח, יט כי ידעתינו. לשון חבה כמו מודע לאישה (רות ב') הלא בעז מדעתנו (שם ג') ואדערך בשם (שמות ל"ג) ואמנמ עקר לשון כלם אינו אלא לשון ידיעה שהמחבב את האדם מקרבו אצלו ויודעו ומכירו ולמה ידעתינו:).

35. עפ"ז יומתק זה שבמקומות אחרים בזהר שמתאר דמות הארי' - אומר רק "על טרפי" . . כגבר תקיף", "ארי' תקיפא" (זח"א ו, ב. וכדין הוא נחית מלעילא דיוקנא דחד אריה והוה חמאן ליה ע"ג מדבחא רביץ על טרפיה אכיל קרבנין כגבר תקיף ח"ג ריא, סע"א).

36. אף שבגמ' (זבחים ז, ב ואמר רבא עולה דורון היא היכי דמי אי דליכא תשובה זבח רשעים תועבה ואי דאיכא תשובה התניא עבר על מצות עשה ושב לא זז משם עד שמוחלים לו אלא שמע מינה דורון הוא (חטאת ע"ל מ"י מכפ"ר עול"ה לאח"ר דורון סימ"ן) תניא נמי הכי אמר רבי שמעון חטאת למה באה למה באה לכפר אלא למה באה לפני עולה לפרקליט שנכנס [ריצה פרקליט נכנס] דורון אחריו) הובא משל הדורון רק גבי קרבן עולה - י"ל שבכל קרבן יש (גם) ענין הדורון. וכמובן גם באגה"ת פ"ג והנה חכמי המוסר האחרונים נחלקו במי שחטא חטא א' פעמים רבות. דיש אומרים שצריך להתענות מספר הצומות לאותו חטא פעמים רבות כפי המספר אשר חטא. כגון המוציא זרע לבטלה שמספר הצומות המפורש בתיקוני תשובה מהאריז"ל הן פ"ד תעניות ואם חטא בזה עשר או עשרים פעמים עד"מ צריך להתענות עשר או עשרים פעמים פ"ד וכן לעולם. דומיא דקרבן חטאת שחייב להביא על כל פעם ופעם. ויש מדמין ענין זה לקרבן עולה הבאה על מ"ע דאפי' עבר על כמה מ"ע מתכפר בעולה אחת כדאי' בגמ' פ"ק דזבחים. (צב, סע"א). אלא שעולה - עיקרה "דורון", וחטאת עיקרה כפרה.

37. ע"פ המבואר בפנים יומתק ג"כ מ"ש בלקוטי לוי"צ (לזהר) ר"פ שמיני (ע' רסז ואילך דף

שהם מנו"ה דבינה. לה בה' כתיב בנבח-הוא בבחי' מל'. והיינו לה בה' בדעת דמל'. שהוא בחי' עטרא דגבורה הנמשך מיסוד ז"א. והוא הס' גבורים הסובבים מטתו שלשלמה בע"ח שער מוחין דקטנות פ"ג ע"ש. נבח הוא מספר ס'. גם נבח הוא כמו כלב נובח. והוא בחי' מל'. עיין בזח"ב דמ"ה ע"א ע"ש. לו בו' הוא דעת תחתון דז"א. (שלזה זכה יעקב.) לא בא' הוא דעת עליון הנמשך מבינה. ועיין בל"ת להאריז"ל פ' שמות בפסוק כי סר לראות ע"ש. ואמנם מהו השלשה למדי"ן שבהם. הנה י"ל כי הט"ס המקוריות, שהוא בחי' א"א. הנה כח"ב הוא בא"א וחג"ת בז"א. ונה"י בנוקבא כמ"ש. בע"ח שער א"א פ"ב ע"ש. זהו השלשה למדי"ן. ל"א הל' הוא כח"ב. והא' דעת עליון המחבר חו"ב. לו הוא חג"ת והו' הוא דעת תחתון המתפשט בחג"ת כמ"ש ובדעת חדרים ימלאון כו' חדר ר"ת חסד דין רחמים שהם חג"ת. לה הוא נה"י והה' הוא דעת דמל'. והמרכא כפולה שבכ"א. שהם כמו

תרין וואווי"ן. קטנים. ואינם נכתבין בתורה. רומז על או"א. התלויין בהמזלות נצר חסד ונקה. ואינם נכתבין. כי הם נסתרות שמכוסים תחות המזלות. ויתכן לחושבם עם א"א שהוא כח"ב. כי הרי הם תחות הדיקנא דא"א. ויתכן לחושבם עם חג"ת ז"א ועם נה"י נוקבא. כי הרי או"א התלדין בהמזלות הולידו. את הבן והבת זו"ן. והוא מצד שתלויין בהמזלות. כי בני במזלא תליא, וד"ל.) השייכות ד"ותצא אש גו"י לשמיני למילואים (וחנוכת המשכן), כי "ביום השמיני הי' אש . . שאתחזי כארי' רברבא . . חסד וכלול בו גם גבורה כו"י (ע"ש באורך), ומשמע שהחסד הוא העיקר - כי מצד הגילוי מלמעלה בשמיני למילואים היתה המתקת הגבורות ואז עיקרו חסדים.

נא לשלוח הערות או תיקונים ל: mendywagner@gmail.com